സാഹിത്യവാരഫലം

1971/11/14 (കലാകൗമുദി)

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

Copyright © 2014-2022, J. Vijayamma. The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-Commercial Share Alike license for free download and usage. Sayahna Foundation, JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014. URL: http://www.sayahna.org

സാഹിത്യവാരഫലം

1971/11/14-ൽ കലാകൗമുദി വാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

അസുലഭദർശനങ്ങൾ, അസുലഭ വിചാരങ്ങൾ

സുഗതകുമാരി

എന്റെ മുൻപിൽ ഒരു ദർശനം. അറേബ്യൻസമുദ്രത്തിനടുത്തു കിടക്കുന്ന തിരുവനന്തപുരം നഗരം. ആളുകൾ നിന്നുതിങ്ങുന്ന ബസ്സുകൾ, കാബേജ് ചീയുന്ന ചന്ത, സ്ഥിരം സത്യാഗ്രഹവേദിക്കു പിന്നിൽ തളരുന്ന സെക്രട്ടേറിയേറ്റ്, അതിന്റെ മുൻപിൽ തിളങ്ങുന്ന പ്ലാസ്റ്റിക് വാണിഭപ്പാതകൾ കുന്നിൽ പിടയുന്ന ആശുപത്രി, തോണികൾ മണ്ണിൽ പണി മുടക്കുന്ന കടപ്പുറം. അങ്ങനെ പലതും. അവയിലാകെ കന്നിമഴ വർഷിക്കുന്നു. ജീർണ്ണിച്ച ഈ നഗരത്തിലെ തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ കവി എത്തിയിരിക്കുന്നു, സുഹൃത്തിനെ വണ്ടികയറ്റി അയയ്ക്കാൻ, ആ സുഹൃത്ത് തിരിച്ചെത്തുമോ? എത്തുമ്പോൾ ഈ നഗരമുണ്ടായിരിക്കുമോ? കവിതന്നെ ഇവിടെ കാണുമോ? തീവണ്ടി നീങ്ങി, കന്നിമഴയിൽ കുതിർന്നുകൊണ്ടുതന്നെ. ഇതാ ഇവിടെ ഇനിയൊന്നുമില്ല. ഒടുവിലുള്ളത് കന്നിമഴയും മഴപോലെ പെയ്യുന്ന ശൂന്യതയും ശൂന്യതയാൽ നിറയാതെനിന്നു വിങ്ങുന്ന പാവമായ നിമിഷവും. ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ എന്റെ മുൻപിൽ ആവിഷ്കരിച്ച ഈ ദർശനം മാഞ്ഞുപോകാതെ നില്ക്കുന്നു. ഈ ജീർണ്ണതകണ്ട് ഞാൻ ഞെട്ടുന്നു. ഇവിടത്തെ ദുഃഖവും ശൂന്യതയും കണ്ട് ഞാൻ പിടയുന്നു. പക്ഷേ, ആ ഞെട്ടലും പിടയലും കവിതയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് അസ്വസ്ഥതയില്ല. ശ്രീമതി സുഗതകുമാരിയുടെ “നീർക്കിളി” യാണ് ഞാൻ അടുത്തകാലത്തു വായിച്ച ഏറ്റവും നല്ല കവിത. അതിനുശേഷം ഞാൻ വായിച്ച ഏറ്റവും നല്ല കവിതയാണ് ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ “കന്നിമഴ” (മാതൃഭൂമി). ഞാനിതെഴുതുന്നത് രാത്രിയിലാണ്. ഇപ്പോൾ മഴയില്ല. നക്ഷത്രം നിറഞ്ഞ ആകാശം. ഈ അവസരത്തിൽ കാമുകൻ കാമുകിയുടെ നെഞ്ചിൽ തലവച്ച് ഉറങ്ങുകയായിരിക്കും. ആ ഉറക്കത്തിലും അയാൾ അവളുടെ പ്രേമാഗ്നിയുടെ ചൂട് അറിയുന്നുണ്ടാവും. എന്നിട്ടും ഞാൻ നക്ഷത്രത്തിന്റെ ഭംഗി കാണുന്നില്ല. പ്രേമത്തിന്റെ രാമണീകം ദർശിക്കുന്നില്ല എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ ചിത്രീകരിച്ച ജീർണ്ണത, ശൂന്യത, വിഷാദം എന്നിവയുടെ ശക്തിക്ക് അടിമപ്പെട്ടു പോകുന്നു. തിരുവനന്തപുരം നഗരമേ നിന്നെ ഞാൻ കാണുമ്പോൾ പ്രകമ്പനം കൊള്ളുന്നു. നീ ഒറ്റയ്ക്കല്ലല്ലോ. വിശാലമായ ലോകത്താണല്ലോ നീയും. ആ ലോകത്തിന്റെയാകെയുള്ള ജീർണ്ണതയല്ലേ നിന്നിലും കാണുന്നത്! എനിക്കൊരു അസുലഭദർശനവും അസുലഭ വിചാരവും പ്രദാനം ചെയ്ത കവിക്കു ഞാൻ നന്ദിപറയുന്നു.

ആർക്കും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് തെറ്റുപറ്റാതിരിക്കട്ടെ. ആരും ആരുടെ കഷ്ടപ്പാടിലും ദുഃഖിക്കുന്നില്ല. സ്വാർത്ഥതാൽപര്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ് ഇവിടെ എന്തിരിക്കുന്നു? കഷ്ടപ്പാടു പോകട്ടെ മരണത്തിൽപ്പോലും സ്ഥിതി അതുതന്നെ. മരണം നടന്ന വീട്ടിൽ ആളുകൾ അന്വേഷിച്ചുപോകും. സഞ്ചയനത്തിനു സമയത്തിനു മുൻപുതന്നെ എത്തും. പുലകുളിക്കും റഡി. പക്ഷേ, വെറുമൊരു ചടങ്ങ് എന്നല്ലാതെ വേറെ ഒന്നുംതന്നെ ഈ സന്ദർശനങ്ങളിൽ ഇല്ല. വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾക്ക് ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അടുത്ത ബന്ധുക്കളുടെ മരണംപോലും മറ്റുബന്ധുക്കളെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. നല്ല കഥാകാരനായ ശ്രീ. പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ളയുടെ “എന്നെ ശ്മശാനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഞാൻ” എന്ന ചെറുകഥ വായിച്ചുനോക്കുക (മലയാളനാട്ട്). ഇവിടെ വിശദമാക്കിയ സ്നേഹമില്ലായ്മയെ, കാപട്യത്തെ അദ്ദേഹം എങ്ങനെ ആലേഖനം ചെയ്യുന്നുവെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. കഥയുടെ പര്യവസാനം അതിന്റെ ആരംഭംപോലെ മധ്യംപോലെ ഹൃദയഹാരിയായില്ല. അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതൊരു മനോഹരമായ കഥയാകുമായിരുന്നു.

പറയാനുള്ളത് “നേരെ ചൊവ്വേ” പറഞ്ഞാൽ ചെറുകഥയാവുകയില്ലെന്നാണ് പലരുടെയും വിചാരം. അവർ എഴുതുന്ന ഒരു കഥയിലും കർത്തൃപദം കാണുകയില്ല. ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എഴുതുന്നത് എന്തുദ്ദേശിച്ചാണ് എഴുതുന്നത് എന്നൊന്നും വ്യക്തമാകുകയില്ല. ഞാനൊരു ഉദാഹരണം നല്കട്ടെ:

> “വയലിൽക്കൂടെ നടക്കുകയാണ്. നഖത്തിന്റെ വെണ്മയിൽ കറുപ്പ്. ചെളിയുടെ ക്രൂരത. കാലിലെ രോമങ്ങളിൽ ഒരു കിരുകിരുപ്പ്. വീശുന്നുണ്ട് കൈ. ഒരു ശബ്ദം. പാറിപ്പറക്കുന്ന വസ്ത്രം. അതിലും വീഴുന്നു കൈ. പുല്ലുകൾ തലയാട്ടുന്നു. ഇതുപോലെ തലയാട്ടുന്ന എത്ര കുഞ്ഞുങ്ങൾ! പുല്ലുകളും രോമങ്ങളും ചേർന്നപ്പോൾ വീണ്ടും ഒരു കിരുകിരുപ്പ്. എന്റെ കുട്ടി! നിന്നെ ഞാൻ സ്മരിച്ചില്ലേ. നല്ലത് കുട്ടീ നല്ലത്.”

ഇങ്ങനെയാണ് പല കഥാകാരന്മാരും എഴുതുന്നത്. അവർ ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്തെന്നോ? അത് ഞാൻ നേരെ എഴുതാം.

> “അയാൾ വയലിലൂടെ നടന്നു. അപ്പോൾ ചെളി ചവിട്ടി. അയാളുടെ നഖമാകെ കറുത്തു. പെട്ടെന്ന് കാലിൽ ഏതോ ജീവി കടിച്ചു. വല്ല വിട്ടിലോ മറ്റോ ആയിരിക്കാം. കാറ്റത്ത് ഇളകുന്ന വസ്ത്രം ഒതുക്കിക്കൊണ്ട് വേദനയുണ്ടായ ഭാഗത്ത് അയാൾ ആഞ്ഞൊരടി അടിച്ചു. അങ്ങനെ ആ മനുഷ്യൻ നടക്കുമ്പോൾ കാറ്റേറ്റ് പുല്ലുകൾ ആടുന്നുണ്ട്. ആ കൊച്ചുപുല്ലുകളെ കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ സ്വന്തം കുട്ടികളെ ഓർമ്മിച്ചുപോയി, ആ സ്മരണയോടുകൂടി മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ പുല്ലുകൾ അയാളുടെ കാലിലെ രോമങ്ങളിൽ ഉരസി അസുഖമുളവാക്കി.”

പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനു മനസ്സിലാകുന്ന മട്ടിൽ എഴുതിയാൽ സാഹിത്യമാവുകയില്ലെന്നാണ് ഇവരുടെ ധാരണ. അതുകൊണ്ട് കർത്താവില്ലാതെ കർമ്മമില്ലാതെ അവർ വിലക്ഷണങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾ പടച്ചുവയ്ക്കുന്നു. കൂടെക്കൂടെ “എന്റെ കുട്ടീ നല്ലത് നല്ലത്” എന്നു പറയുകയുംചെയ്യും. ശ്രീ. എൻ. മോഹനനാണ് ഈ “എന്റെ കുട്ടീ” പ്രയോഗം ആദ്യമായി മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഹരങ്ങളായ കഥകൾക്ക് ആ രീതിയിലുള്ള സംബുദ്ധികൾ രാമണീയകം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരുന്നു. അനുകർത്താക്കളുടെ കൈയിലാകട്ടെ അവ ഗർഹണീയങ്ങളായിബ്ഭവിക്കുകയാണ്. ശ്രീ. പി. ശങ്കരനാരായണൻ “മലയാളനാട്ടി”ലെഴുതിയ മുഖങ്ങൾ എന്ന ചെറുകഥ വായിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിത്രയും പറഞ്ഞുപോയത്. കഥ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പുറം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിച്ചിട്ടും എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്തിന് അത്യന്താധുനികരുടെ കഥകളിലെ ദുർഗ്രഹതയെ പഴിക്കുന്നു. പഴയ രീതിയിൽ കഥയെഴുതുന്നവരുടെ കഥകളും ഏറിയകൂറും വിലക്ഷണങ്ങളത്രേ. ശങ്കരനാരായണനു് പറയാൻ എന്താണുള്ളത്? അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടിയെ ഒരു ബന്ധു അച്ഛന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കുന്നുവെന്നോ? അതിനിത്രയും വളച്ചുകെട്ടു വേണോ? ഇങ്ങനെ വായനക്കാരനെ ക്ലേശിപ്പിക്കണോ? കേരളീയരോടു പറയട്ടെ “സുഹൃത്തുക്കളേ സാഹിത്യത്തിന്റെ മാധുര്യം നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു.” മാതൃഭൂമിയിലെ “ഒക്ടോബർപ്പക്ഷിയുടെ ശവം” “മലയാളനാട്ടി”ലെ “അവളുറങ്ങട്ടെ” എന്ന കഥകൾ വായിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഈ പ്രസ്താവം.

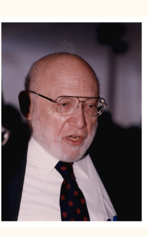
ജോഷ്വാ ലേഡർബർഗ്ഗ്

കുട്ടികൾക്ക് അവരുടേതായ വിചാരഗതികളും ഭാഷയുമുണ്ട്. യുവതികൾക്കും യുവാക്കന്മാർക്കും സവിശേഷതയാർന്ന വിചാരമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്, ഭാഷയുണ്ട്. പ്രായംചെന്നവരുടെ വിചാരങ്ങളും ഭാഷയും വിഭിന്നങ്ങൾതന്നെ. സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പെൺകുട്ടികൾക്ക് “ഡേട്ടിസെന്റിമെന്റലിസ”ത്തിൽ നിന്ന് (വൃത്തികെട്ട ഭാവചാപല്യത്തിൽനിന്ന്) മാറി ഒന്നും എഴുതാൻ കഴിയുകയില്ല. ഏതു പെൺകുട്ടി കഥയെഴുതിയാലും കാമുകനും കാമുകിയും വിവാഹവുമൊക്കെ വരും. അവയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ‘ജനയുഗം’ വാരികയിൽ കുമാരി പി. എൻ. വിമല എഴുതിയ “ധ്രുവങ്ങൾ” എന്ന കഥ വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു വിസ്മയമുണ്ടായില്ല. കാലു തളർന്ന ചേച്ചി വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുജത്തിയെ നോക്കി ഒട്ടൊക്കെ നിരാശയാവുന്നത് ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് വിമല. തല “പുട്ടപ്പ്” ചെയ്യുക, ഷിഫോൺസാരിയുടുക്കുക, ലിപ്സ്റ്റിക് പുരട്ടുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കൃത്യങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. പിന്നെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനം, ഈ സെന്റിമെന്റലിസം വസ്തുക്കളുടേയും വസ്തുതകളുടേയും പ്രാധാന്യം കാണാൻ മാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രായംചെന്ന ആളുകൾക്കു നിന്ദ്യമായേ തോന്നൂ. പെൺകുട്ടികളുടെ ഈ പ്രയോഗികവിചാരഗതിയെക്കുറിച്ച് ഞാനെത്രപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞതാണ്! ഇപ്പോഴും അതാവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ നിർബ്ബദ്ധനായിപ്പോയല്ലോ.

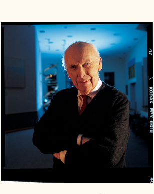
ജെ. ഡി. വാട്ട്സൺ

1962-ലെ നോബൽസമ്മാനം ഡോക്ടർ ജെ. ഡി. വാട്ട്സൺ, ഡോക്ടർ എഫ്. എച്ച്. സി. ക്രിക്ക് എന്നീ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കാണു ലഭിച്ചത്. ഡി.എൻ.എ. മോളിക്യൂൾ എങ്ങനെയെന്ന് അവർ വ്യക്തമാക്കി. സമ്മാനം അതിന്റെ പേരിലായിരുന്നു. അതിനുശേഷം ജീവശാസ്ത്രം വിസ്മയാവഹമായ രീതിയിൽ പുരോഗമിക്കുകയാണ്. ശാസ്ത്രീയമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ജീനുകൾ ഒട്ടിച്ചുവച്ച് ഒരു ഐൻസ്റ്റൈനുപകരം ആയിരമായിരം ഐൻസ്റ്റൈൻമാരെ ഉൽപാദിപ്പിക്കാമെന്നാണ് ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അവരെല്ലാവരും ഒന്നുപോലിരിക്കും. ഒരു ഐൻസ്റ്റൈനെ മറ്റൊരു ഐൻസ്റ്റൈനിൽനിന്ന് വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുകയുമില്ല. ഇത് ഒരു മനോരഥസൃഷ്ടിയാണെന്നു വിചാരിക്കരുത്. അംഫിബിയാവർഗ്ഗത്തിൽ ഈ പരീക്ഷണം നടന്നുകഴിഞ്ഞു. ഒരു ജീവിയെപ്പോലെ തന്നെ മറ്റൊരു ജീവിയെ സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആ ശാസ്ത്രീയതത്ത്വമനുസരിച്ച തന്നെ മനുഷ്യന്റെ കോപ്പികൾ—പകർപ്പുകൾ—ഉണ്ടാക്കാം. നോബൽസമ്മാനം വാങ്ങിയ ജോഷ്വാ ലേഡർബർഗ്ഗ് അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ വികാസം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന നാശത്തിനെതിരേ ശബ്ദമുയർത്തുകയാണ് കുങ്കുമം വാരികയിൽ “ശാപം” എന്ന കഥയെഴുതിയ ശ്രീ. വി. പി. മുഹമ്മദ്. ഒരുവൻ വിവാഹം കഴിച്ചതിനുശേഷം അമേരിക്കയിൽ പോയി. ഭാര്യ പിന്നീടാണ് അയാളുടെ അടുക്കലെത്തിയത്. അയാൾ അവളെ ആട്ടിയോടിച്ചു. കാരണം അവളുടെ ഗർഭാശയത്തിലുള്ള ശിശു അയാളുടേതാണോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ്. ഒടുവിൽ എലക്ട്രോണിക് കംപ്യൂട്ടറിൽ കൊടുത്ത ചോദ്യത്തിന് അയാൾക്കു മറുപടി കിട്ടുന്നു. ശിശു അയാളുടേതുതന്നെന്ന് യന്ത്രം മറുപടി നൽകി. അതോടെ അയാൾ ഭാര്യയെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള മുഹമ്മദിന്റെ ശകാരം കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ശകാരം കലയാകണമല്ലോ. അത് ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നില്ല. എച്ച്. ജി. വൈൽസിന്റെ “റൈം മെഷ്യൻ” തുടങ്ങിയ കഥകൾ, ചെക്കോസ്ലോവാക്യൻ സാഹിത്യകാരനായ ചാപ്പക്കിന്റെ War with the Newts എന്ന നോവൽ, ഇവയൊക്കെ വായിച്ചാൽ ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾക്ക് കലാത്മകത്വം വരുത്തുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് എന്റെ കൂട്ടുകാരനായ ശ്രീ. മുഹമ്മദിനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

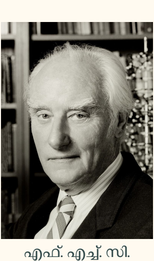
എഫ്. എച്ച്. സി. ക്രിക്ക്

എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നോടു പറഞ്ഞതാണിത്: “ഞാൻ യുവാവായിരുന്നപ്പോൾ, എന്റെ കണ്ണുകൾക്കു തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അവൾ എന്റെ കരതലം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കുന്നു കയറി. ഞങ്ങൾ അവിടെയിരുന്നു. അവൾ എന്റെ തലമുടിയിലൂടെ വിരലോടിച്ചു കൊണ്ടു, ചോദിച്ചു: “ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ‘രമണ’നിലെ വരികൾ പാടട്ടേ?” ‘പാടു’ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ മധുരമായി പാടി. ഞാൻ അവളുടെ തോളിൽ തലവച്ചിരുന്നു, അവളുടെ തലമുടിയുടെ സൗരഭ്യം ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്. ക്രമേണ ആ ഗാനം അലിഞ്ഞലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതെയായി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇല്ലാതെയായി. അവിടത്തെ ഊഷ്മളമായ് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു വികാരം മാത്രം തങ്ങിനിന്നു… അങ്ങനെ പല ദിവസവും ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവളെ ഞാൻ കണ്ടില്ല. ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് ആ കുന്നുകയറി. അവളില്ലെങ്കിലും അവിടെ ഇരിക്കുന്നത്, അവളുടെ സ്പർശംകൊണ്ട് ധന്യതയാർജ്ജിച്ച ആ സ്ഥലത്ത് ഇരിക്കുന്നത് നല്ലതാണെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ, ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അവൾ വേറൊരു യുവാവിന്റെ മുടിയിൽ വിരലോടിച്ചുകൊണ്ട് എന്തോ ചോദിക്കുന്നു ‘രമണനി’ലെ വരികൾ പാടട്ടേ എന്നായിരിക്കാം.”

ഞാൻ സ്നേഹിതനോടു ചോദിച്ചു. “അതോടെ നിങ്ങൾ ആ ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചോ?”

സ്നേഹിതൻ മറുപടിപറഞ്ഞു: “ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു എനിക്ക്. പക്ഷേ, അവളെ കാണുമ്പോൾ ആ നിശ്ചയം ഓടിയകലും. ഞാൻ പിന്നീടും പിന്നീടും അവളുടെ മാന്ത്രികശക്തിക്ക് വിധേയനായി. ചില യുവതികളുടെ സൗന്ദര്യം ആ വിധത്തിലുള്ളതാണ്.”

ശരിയായിരിക്കാം എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞത്. ഇപ്പോൾ ഒരു കഥാകാരനും അങ്ങനെതന്നെ എന്നോടു പറയുന്നു. ശ്രീ. കിരാതദാസ് ‘ചന്ദ്രിക’ വാരികയിൽ എഴുതിയ “തണുപ്പിന്റെ അവസാനം”എന്ന സുന്ദരമായ കഥ വായിച്ചു നോക്കുക. സുന്ദരിയായ തരുണി കൈകൾകൊണ്ട് നിങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളെങ്ങനെ വികാരത്തിന്റെ ചുഴിയിൽ വീഴും എന്നത് ആ കഥ വ്യക്തമാക്കിത്തരും.

മദ്യംകുടിച്ച സ്ത്രീകളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ ഒരുത്തിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവൾ ആവശ്യത്തിലധികം കുടിച്ചിരുന്നു. തെല്ലകലെയുള്ള ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. എന്നെ നോക്കി ആ യുവതി പറഞ്ഞു: “Seems to be a teacher.” ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൾ ഇരുന്നിടത്തു നിന്നെഴുന്നേറ്റു. എന്റെ അടുത്തെത്തി. മേശപ്പുറത്ത് കൈമുട്ടുകൾ ഊന്നി എന്നോടു ചോദിച്ചു: “Where have I seen you?” അതിനും ഞാൻ മറുപടി നല്കിയില്ല. അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉന്മാദം വന്നവളെപ്പോലെ നടന്നുപോയി. നടന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ തികച്ചും ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. നൃത്തമാടിക്കൊണ്ടുപോയിയെന്നുതന്നെ പറയാം. ശ്രീ. ചാത്തനാത്ത് അച്യുതനുണ്ണി മലയാളനാട്ടുവാരികയിലെഴുതിയ “ശിവപാർവതി” എന്ന കവിത വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ആ യുവതിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചുപോയി. മദ്യം കഴിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ലയാത്മകമായി നൃത്തംവച്ച സുന്ദരി. സംഗീതത്തിന്റെ ലഹരിയിൽപ്പെട്ട് നൃത്തമാടുന്ന അംഗനയാണ് അച്യുതനുണ്ണിയുടെ കാവ്യം.

> കിന്നരവീണാക്വാണമുയർന്നു
> തുടിക്കും ഹിമഗിരിശൃംഗത്തിൽ ശിവ
> ശങ്കര ഹേ ത്രിപുരാന്തക! നിഭൃത
> തപസ്സിലിരിക്കുവതെന്തേ വീണ്ടും
> മദ്യം കുടിയാലെന്ത്? തരുണിയല്ലേ?
> സുന്ദരിയല്ലേ? സംഗീതം കുടിയാലെന്ത്?
> കാവ്യമല്ലേ? മനോഹരയല്ലേ?
> വെള്ളിമലർക്കല ചിതറും ഗംഗാ
> പുരംവറ്റിയ ചെഞ്ചിടയിൽ നവ
> സാന്ധ്യപ്രഭയിലുദിച്ചനിലാവിൻ
> വിളറിയകാന്തി പൊഴിഞ്ഞും
> പത്തിവിടർത്തിപ്പുളയും
> സർപ്പമണിഞ്ഞകഴുത്തിൽ
> ചിന്തിയചിടയിൽ താമസ
> കാളിമവീശും കാകോളദ്യുതി
> രേഖയുതിർന്നു നിറഞ്ഞും…

പരമശിവൻ താണ്ഡവനൃത്തമാടുന്നതു കാണാൻ ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. മലയാളനാട്ടിന്റെ തുടർന്നുള്ള ലക്കങ്ങളേയും ഈ കവിത പ്രഭാപൂർണ്ണമാക്കട്ടെ. ഭാഷയെ പെരുപ്പിച്ചുകാണിക്കാനുള്ള മഹാപ്രയത്നം കലാത്മകത്വത്തിന്റെ വികാസത്തെ തടയും എന്നും കൂടി കവിയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കട്ടെ. അച്യുതനുണ്ണി ഭാഷയെ ഊതിവീർപ്പിക്കുന്നു. ശ്രീരേഖയും ഏഴാച്ചേരി രാമചന്ദ്രനും വികാരത്തെ സ്ഥൂലീകരിക്കുന്നു. (ദേശാഭിമാനിയിലെ രണ്ടു കവിതകൾ) എന്നാൽ മൂന്നുപേരും കവികളാണുതാനും. കവിതധ്വന്യാത്മമാകുമ്പോഴാണ്, അതിന്റെ ഭാഷയ്ക്കു സുനിശ്ചിതത്വം ഉണ്ടാകുമ്പോഴാണ് ശ്രേഷ്ഠത ആവഹിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണങ്ങൾ കുമാരനാശാന്റെയും വള്ളത്തോളിന്റേയും ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെയും കാവ്യങ്ങൾ.

“നവയുഗം” വാരികയുടെ പ്രവർത്തകർ നൂറോളം വിദ്യാർത്ഥികളോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി; ഇഷ്ടപ്പെട്ട സാഹിത്യകാരനാര്? ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളേവ? എന്നിങ്ങനെ പല ചോദ്യങ്ങൾ. അവയ്ക്കു വിദ്യാർത്ഥികൾ നല്കിയ ഉത്തരങ്ങൾ വാരികയുടെ വിശേഷാൽപ്രതിയിലും തുടർന്നുള്ള ലക്കങ്ങളിലും കാണാം. അവയിൽ ഒരുത്തരം എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇഷ്ടപ്പെട്ട കവിയാര്? എന്ന ചോദ്യത്തിന് തൃശ്ശൂർ വിമലാക്കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനിയായ കുമാരി വി. രമണി (ഇംഗ്ലീഷ് എം. എ. രണ്ടാംവർഷം) ഇങ്ങനെ ഉത്തരം നല്കുന്നു: “ചങ്ങമ്പുഴ: അദ്ദേഹത്തെപ്പോലൊരു ഭാവഗായകൻ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല ഉണ്ടാകാനുള്ള സാദ്ധ്യതയും വിരളമാണ്.” (നവയുഗം വിശേഷാൽപ്രതിപുറം 80). സൂര്യരശ്മിയേറ്റ് വിണ്ടുകീറിനില്ക്കുന്ന മധുരഫലംപോലെ ആശയാഘാതമേറ്റ് കവിത ഇന്നു പൊട്ടിത്തകർന്നു നില്ക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ചങ്ങമ്പുഴയെക്കുറിച്ച് ഈ പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞതു പ്രത്യക്ഷരം ശരിയാണെന്നു നമ്മളിൽ ചിലരെങ്കിലും സമ്മതിക്കാതിരിക്കില്ല.

കുരിശിൽത്തറച്ച യേശുദേവന്റെ മുൻപിൽനിന്ന ജോണിനു തോന്നി ഒരാളല്ല അനേകമാളുകളാണ് അവിടെക്കിടന്നു പിടയ്ക്കുന്നതെന്ന്. ഞാനങ്ങനെ ഏതോ സുവിശേഷത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോണിനു തോന്നിയതു ശരി. ലോകജനതയാകെ ഇന്നു പിടയ്ക്കുകയാണ്. അതിന്റെ ഒരു ചെറിയ ചിത്രം ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യരുടെ കാവ്യത്തിലുണ്ട്. അതിലേക്കു വീണ്ടും കൈചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

□

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

തിരുവനന്തപുരത്ത് വി. കെ. മാധവൻ പിള്ളയുടെയും ശാരദാമ്മയുടെയും മകനായി 1923 മാർച്ച് 3-നു ശ്രീ എം. കൃഷ്ണൻ നായർ ജനിച്ചു. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടി. പഠനത്തിനു ശേഷം മലയാള സാഹിത്യാധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം പല കലാലയങ്ങളിലും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ നിന്നു മലയാള വിഭാഗം തലവനായി വിരമിച്ചു.

സാഹിത്യവാരഫലം

36 വർഷത്തോളം തുടർച്ചയായി അദ്ദേഹം എഴുതിയ (1969 മുതൽ മരണത്തിനു ഒരാഴ്ച മുൻപു വരെ) സാഹിത്യവാരഫലം ഒരുപക്ഷേ ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ കാലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സാഹിത്യ പംക്തി ആയിരിക്കും. മലയാളനാട് വാരികയിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പംക്തി എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. മലയാളനാട് നിന്നുപോയതിനു ശേഷം കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലും അതിനു ശേഷം സമകാലിക മലയാളം വാരികയിലും സാഹിത്യ വാരഫലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ലോകസാഹിത്യത്തിൽ അഗാധമായ അറിവുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം തെക്കേ അമേരിക്ക മുതൽ യൂറോപ്പ് വരെയും, ആഫ്രിക്ക മുതൽ ജപ്പാൻ വരെയുമുള്ള എഴുത്തുകാരെ കേരളത്തിലെ വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. പാവ്ലോ നെരൂദ, മാർക്വേസ്, തോമസ് മാൻ, യസുനാരി കവബാത്ത തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെ മലയാളികളുടെ വായനാമേശയിൽ എത്തിക്കുന്നതിൽ കൃഷ്ണൻ നായരുടെ പങ്കു ചെറുതല്ല.

സൗമ്യസ്വഭാവിയും ശാന്തനും ആതിഥ്യമര്യാദക്കാരനുമായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ നായർ സാഹിത്യ വിമർശനത്തിൽ കർശനമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അവലംബിച്ചു. രചിതാവിന്റെ പേരും പ്രശസ്തിയും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. കലാപരമായി ഔന്നത്യമുള്ള രചനകൾ മാത്രമാണ് സാഹിത്യമെന്നും മറ്റെല്ലാം വ്യർത്ഥവ്യായാമങ്ങളാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. സ്വന്തം ലേഖനങ്ങളെപ്പോലും ‘സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ഏഷണിയുടെയും ഒരു അവിയൽ’ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം അനുബന്ധമായി, ‘അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, ചുമട്ടുതൊഴിലാളികൾവരെയും 35 വർഷമായി സാഹിത്യ വാരഫലം വായിക്കുന്നത്’ എന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. രസകരമായ രചനാശൈലിയും കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന നർമവും മലയാളികളുടെ ജീവിത ശൈലിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിശിതവും ഹാസ്യാത്മകവുമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും സാഹിത്യ വാരഫലത്തെ വായനക്കാർക്കു പ്രിയങ്കരമാക്കി.

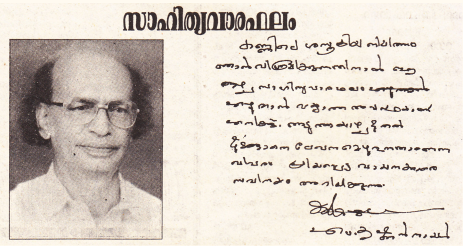

സാഹിത്യവാരഫലം

1995 ജൂൺ 25-ന് കലാകൗമുദി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കത്ത്.

അതിഗഹനമായ വായനയുടെ ഉടമയായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഓട്ടോറിക്ഷാ ഡ്രൈവർമാർ മുതൽ കോളേജ് പ്രൊഫസർമാർ വരെയും നവകവികൾ മുതൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ വരെയും സാഹിത്യവാരഫലത്തിന്റെ പുതിയ ലക്കങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മൗലികതയുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇല്ലെന്നും ടോൾസ്റ്റോയിയും തോമസ് മാനുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

തിരുവനന്തപുരത്തെ സായാഹ്ന നടത്തക്കാർക്ക് പരിചിതനായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഇന്ത്യൻ കോഫി ഹൗസിലെ പതിവുകാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തെ മോഡേൺ ബുക് സെന്ററിൽ സ്ഥിരം സന്ദർശകനും ഉപയുക്താവുമായിരുന്നു. സാഹിത്യരംഗത്തെ സേവനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ജി. കെ. ഗോയെങ്ക പുരസ്കാരം ലഭിച്ചു. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾക്കായി ഒരു പ്രദർശനം നടത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കാല ഉപന്യാസങ്ങളായ ‘സ്വപ്നമണ്ഡലം’ (1976), സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ (1977), ചിത്രശലഭങ്ങൾ പറക്കുന്നു (1979), സാഹിത്യ വാരഫലത്തിന്റെ ആദ്യ പ്രതികൾ തുടങ്ങിയവ ഈ പ്രദർശനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു.

ഫെബ്രുവരി 23, 2006-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു സ്വകാര്യ ആശുപത്രിയിൽ കൃഷ്ണൻ നായർ അന്തരിച്ചു. ന്യുമോണിയയും ഹൃദയത്തിലെ രക്തതടസ്സവുമായിരുന്നു മരണ കാരണം.

(ഈ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പിനും വാരഫലത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾക്കും വിക്കിപ്പീഡിയയോട് കടപ്പാട്.)

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്‌ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014